

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 4.

V Ljubljani 1. aprila 1884.

Leto XIV.

Oblakom.

Oj obláci! kám hitíte?
Kám vas náglí véter žéne?
Dvígnete s sobój še méne,
Od zemljé me ponésíte!

Vam so láhka dana kríla,
V zlátu se hríbét vam svéti.
Da na vás bi smél sedéti,
Rádost bi me utopíla!

Ob večérnem žáru stópal
Bi po vašej tam blazíni,
Ter se v strmej visóčini
V belo-svitlem vzdúhu kópal!

Čez goré bi z vámi plával,
Čez poljánc v dúljne kráje,
Brávil zémelj, bi ráje,
Srčénih dvórov ogledával:

Kder nij tuge ni bolésti,
Vesna klíje védno mláda;
Kder ljúbézen prava vláda,
Vsak po gládkej hódi césti.

A čemú si ráj zmišljújem
Tu na zémelji? — Prázne sánje!
Dókler smrt me ne požánje,
Le zamán po njém vzdihújem!

F-i

Ivan Durak.

(Ruska pripovedka. — Poslovenil Fr. Hubad. *)

nekej vasi je živel kmet; imel je tri sinove. Dva sta bila pametna, a tretji neumen (Durak). Ko je bil oče že star, poklicé sinove k sebi in jim reče: „Sinovi ljubi! čútím, da mi ni več dolgo živeti. Kadar umrem, storite mi zadnje veselje, čújte vsak po jedno noč na mojem grobu. Najstarejši sin prvo noč, srednji drugo, a najmlajši tretjo.“ Otroci mu obljubijo, da bodo izpolnili njegovo željo.

*) Ivan Durak, to je: Ivan neumni.